

Op zoek naar de bron van ons schone badminton

slot

En zoals dat nu eenmaal gaat als je flauw gevallen bent of anderszins in elkaar gedonderd, kom je opeens weer bij bewustzijn. Zonder enige notie van de tijd die inmiddels verstreken moest zijn. Was het een minuutje of wat? Waren het uren geweest? Dagen? Dat laatste leek niet waarschijnlijk. De zon stond nog hoog aan de hemel, precies zoals voor ik mijzelf verloor. Onze chauffeur had kennelijk wat water op m'n gezicht gesprenkeld, getuige de nadruppelende veldfles in zijn handen. Wat veranderd was sinds mijn ineenzakken, was de ruime kring van in vredige verbazing toekijkende Indianen rondom ons kleine reisgezelschap.

Maar dat was niet de enige verandering in de directe omgeving. Het duurde even voordat ik me realiseerde in welk opzicht het "hier en nu" zich onderscheidde van het "eveneens hier, maar zojuist". Het was een metaalachtig geklik dat duidelijk uit de verte moest komen. Ik probeerde zo goed en zo kwaad als het ging met beide ogen scherpstellend het tafereel te ontwaren dat zich nog voor het einde van de horizon ontvouwde. **Een wirwar van driftig heen en weer rennende en springende, schaars geklede, Indianen, duidelijk verwickeld in een sportieve activiteit, die wel eens...** Plotseling begon het me te dagen. Langzaam maar zeker keerde met mijn bewustzijn ook mijn verstand weer terug. **Dit kon wel eens zijn waarvoor ik gekomen was. Xalquitl.**

Ik krabbelde voorzichtigjes overeind, deed licht wankelend enkele stappen naar voren, bleef even staan, en begon me, zodra ik mijn gevoel voor balans en vastigheid had hervonden, langzaam maar zeker een weg te banen door de uiteenwijkende haag van nieuwsgierige Indianen. Op weg naar het sportieve strijdtoneel in de verte. Mijn hart bonkte van opwinding. Hier was ik voor gekomen. Hiervoor had ik geleden, gewerkt en gestreden. Na enkele tientallen meters gelopen te hebben, werd ik, als vanuit het niets, vergezeld door de hoofdman en mijn eigen liefvallige Latoya. **Alsof ze aanvoelden dat mijn tong in lichterlaaie stond**

van alle brandende vragen die zich op het puntje hadden genesteld. Ik vuurde ze één voor één af, waarna mijn geduld telkens zwaar op de proef werd gesteld, daar mijn vragen eerst vertaald moesten worden door Latoya, vervolgens beantwoord moesten worden door de immer peinzend en bedachtzaam kijkende hoofdman, waarna de antwoorden weer terugvertaald moesten worden in het Engels. Gelukkig heeft het leven mij in al die ruim vijftig jaar dat ik besta, geleerd dat er weinig schonere zaken zijn dan geduld, en kon ik het opbrengen om mijn ongeduld te verhullen. Volkeren die nog niet onderworpen zijn aan onze westerse begrippen van efficiëntie, zakelijkheid, jagen en haasten, hebben over het algemeen weinig op met stampvoetende ongeduldige vreemdelingen. Ik bleef keurig binnen de grenzen van het fatsoen, en begreep nog voordat we ter plekke waren aangekomen, dat mijn missie waarschijnlijk vergeefs was geweest. **De sport die de mannen en vrouwen pal voor mijn, inmiddels aan het schelle zonlicht gewend geraakte, ogen beoefenden bleek veel meer weg te hebben van een combinatie van basketbal en tennis, dan van badminton. Geen adelaarsveren, geen darmbespanning, zelfs geen magra.** In plaats daarvan verscheidene, in verschillende tinten gekleurde, harde ballen. Grote honkbalachtige handschoenen die als slagwapen werden gebruikt. En ogenschijnlijk willekeurig loslopende, maar bij nader inzien goed afgerichte lama's, die op een of andere wijze bij het spel betrokken waren. **Het had iets bizars.** Dit leek eigenlijk helemaal in niets op ook maar iets wat mij als westerling bekend voorkomt. Maar ja, ik bevond me dan ook op een afstand van meer dan 8000 kilometer van huis. Daar mag je iets "vreemds" verwachten. De hoofdman verstoorde mijn overpeinzingen met vreemde klak-geluiden, waar merkwaardig genoeg op gereageerd werd door enkele dichtbij lopende lama's. Als sprak hij hun taal. Had hij de lama's gevraagd niet te dicht bij de vreemdeling te komen? Waren zijn klak-klak-geluiden de

reden dat ze zich van ons verwijderden? Ach, wat deed het er toe...? Ik was niet gekomen voor het wel en wee van – in westerse ogen graag spuwende – lama's, ik was gekomen om te achterhalen waar de badminton sport was ontstaan. En de kans dat dat hier, in deze vallei in Peru was gebeurd, leek met de minuut kleiner te worden. Ook een doorwrocht terugbladeren in de lokale, dan wel nationale geschiedenis, zoals die zich in 's hoofdmans brein had vastgezet, bood geen soelaas. De sport zoals die hier beoefend wordt, kan niet ouder zijn dan vierhonderdvijftig jaar, want ze was geïntroduceerd door ijzeren mannen met paarden en grote wimpels, aldus onze veelzijdige gids, en wie anders dan de Spanjaarden konden hiermee bedoeld worden?! En ook elders in de wijde regio werd geen andere sport beoefend zo verzekerde onze bronzen hoofdmans ons. Hij kende niet alleen zijn klassiekers, hij was ook veelbereisd. Hij kende het ganse achterland. Hij sprak wel twaalf verschillende dialecten, werd veel gevraagd voor grote ceremonieën vanwege zijn wijsheid en ervaring, en fungeerde als een soort opperhoofdman voor geheel ruraal Peru. Buitengewoon interessant en bijzonder ook, maar het drong allemaal niet echt meer tot me door. **De teleurstelling over het doodlopende spoor dat ik zo enthousiast had gevolgd, was me te groot.** Mijn hart weende. Ik wilde nog maar één ding. Zo snel mogelijk naar huis terug. De gehele expeditie had inmiddels al heel wat geld gekost, en de heer Ranzijn zou het me niet in dank afnemen als daar niets tegenover zou komen te staan. Het daadwerkelijk ontdekken van de bron van badminton zou zich op termijn zeker terug betalen middels de revenuen van wetenschappelijke artikelen en geschriften, als ook van bijbehorende reisavonturenboeken en televisiebekendheid. Daar konden we nu vooralsnog naar fluiten.

Mijn hart weende. Zilte, bitterzoete tranen. Tranen van ongeloof, tranen van verdriet, en tranen van weemoed. Een buitengewoon vruchtbare bodem voor een intens diepgevoorteld verlangen naar huis, dat als vanuit het niets op kwam borrelen. Een gevoel van heimwee zoals ik dat nog nooit eerder ervaren had. Een gevoel van heimwee, waar zelfs de smaragden gloed in de hemelse ogen van Latoya niet tegen op woog. Weg wou ik, liefst zo snel mogelijk. Tegen iedere denkbare prijs. Zelfs als dat inhield dat ik afscheid zou moeten nemen van het fraaiste schepsel Gods dat zich ooit aan mij geopenbaard had.

Terug naar huis.

En zo geschiedde.

